

altså på randen af vildledning. De 70 pct. skyldes, at der er kommet mange flere ngo'er med, fordi man har udliciteret en hel masse af vores bistand. De store organisationer, Folkekirken, Nødhjælp, Ibis og MS har ikke fået nogen stigning. De har faktisk været fastlåst de sidste tre år, de er simpelt hen kroner og øre-fastlåste, og der er ikke engang en regulering, f.eks. er Folkekirken Nødhjælp jo nu skåret tilbage til 1989-niveau indekseret til lidt under 92. Så er det altså grove løjer at komme og påstå, at de har fået en øgning på 70 pct., men det er hele vejen igennem nogenlunde niveauet for det, vi får at vide.

Når man f.eks. siger, at vi ikke længere kan støtte, fordi der jo skal stilles betingelser i form af good governance, og hvad ved jeg, og nævner Eritrea og Malawi, så tager man de to usleste af de mindste af de små frem. Så ser man fuldstændig bort fra kritikken af den debat, der har været, i øvrigt også efter at finansloven blev offentliggjort. Der har været kronikker, Christian Sørensen havde en her forleden dag i Politiken, og der har været en række indvendinger fra organisationer, der kender til vilkårene. Så spørger man udenrigsministeren, hvad han mener om det. Så siger han: Jeg er uenig. Så bliver det jo med statsministerens sædvanlige arrogance: Spørg vælgerne, hvem der har ret.

Det er jo sådan måden at gøre det her på. Så behøver vi ikke længere at snakke med hinanden i det her Folketing, så falder argumenter til jorden. Spørg vælgerne, hvem der har ret, vi har magten. Og det er jo rigtig nok.

Sådan omtrent er det blevet i denne her sammenhæng, og Danmark kan jo så forvandle sig fra at være forbillede til at være skræmmebillede, og det er ikke ret sjovt.

Kl. 14.25

Det er klart, at vi endnu ligger højt, og det håber jeg da selvfølgelig at vi holder fast ved, og at denne her debat i hvert fald kan munde ud i, at vi ikke skal skære yderligere, for så begynder det at blive virkelig pinligt. Men man kan jo godt høre, når man tager signalerne andre steder fra, at det da er ganske betænkeligt. Jeg er da spændt på, hvordan det bliver, om Dansk Folkeparti virkelig vil støtte, at vi også skal holde os oppe på det niveau, som vi selv efter nedskæringerne jo er på.

Men at påstå, at vi er med til at pace de andre, er simpelt hen ikke rigtigt. Det signal, vi sender, er, at man roligt kan skære ned, og at det jo ikke gør noget, at man gør det, når man nu ligger sådan nogenlunde i forhold til en meget snæver

ramme. De 0,7 pct., som blev lovet i sin tid, var jo før, der skulle komme miljøbistand på, hvis vi går tilbage til Rio.

Nu vil jeg lige sige, at det bliver hr. Jørn Jespersen, der tager miljøbistanden og beregningerne i øvrigt, så det kommer jeg ikke mere ind på.

Jeg vil godt gøre opmærksom på i denne her sammenhæng, at 0,7-pct.s-rammen er en skrabet ramme, og at de andre lande så ikke lever op til den, er ikke noget argument for, at vi skal skære yderligere, slet ikke hvis vi vil ligne nogle, der har politisk lederskab.

Hvis man tager en række af de områder, hvor der bliver skåret, og jeg nævnte lige før Malawi og Eritrea, så rammer man nu bønder, og det er de fleste af dem, man rammer store gode projekter, vi er i gang med om kvindeinddragelse, om uddannelse. I Malawi har vi store problemer med fri presse, som der bestemt ikke er noget af, men derfor kan man ikke stoppe alt. Det har aldrig før været betingelsen for dansk bistand, at der skulle være orden i tingene inden. Det har aldrig før været betingelsen. Det har været betingelsen, at vi arbejdede på disse ting, at det var noget af det, vi arbejdede med, men da ikke, at det skulle være i orden. Så ryger jo stort set alle de lande, vi samarbejder med.

Malawi har ikke en fri, men en alternativ presse. Det har et meget stort korruptionsproblem. Men så skal vi da arbejde med, hvad vi gør ved det, og det ved udenrigsministeren jo udmærket godt, for da vi i et af spørgsmålene har bedt om en sammenligning med Egypten, får vi faktisk et meget fornuftigt svar – spørgsmål 24 i bilag 100, hvis nogen vil se det. Der gør ministeren jo rede for, at det her tager tid, og at vi må have forståelse for, at det ikke er sådan noget, man gør lige på en studs osv.

Hvis de samme gode argumenter kom Eritrea og Malawi til gode, var de jo ikke blevet lukket. Det er jo, fordi det her drejer sig om, at der skal stoppes, at der skal spares, og det er det eneste argument, der holder nogenlunde igennem det her system.

En række af de andre nedskæringer rammer f.eks. aids-programmet. Når jeg nævner aids i min begrundelse, skyldes det jo, at der skæres meget mere, end der gives i den fond, der kommer, fordi en række af de nedskæringer, der nu rammer rundtomkring både ngo- og Danidabistand, er aids-programmer.

Det er jo nogle af dem, som Rigsrevisionen ikke kan finde ud af at vurdere. Jeg vil nok sige,